

האגליני

תפטרותו של יצחק בן-אהרון עורר רגש בי רגשות מהולים מאוד. התפטרותו מהתפטרות מעוררת בי רגשות מהולים עוד יותר.

ל כאורה, היתה התפטרותו צריכה לעורר בי שימחה רבה.

זה עתה רבנו עימו. הוא טען שחברי „מזהמים את האוויר“ מפני שדרשו ביקור רת של ממש על עסקיהם של מיסלגות, המקבלות הקצבות הודשיות מידי ההסתדרות. זאת אומרת: מפרי עמ' לם של העובדים.

הוינו צריכים להיעזב, כמו כל אותו מחנה עצום ורב של אישים ונזופים במדינה, שישחק בן-אהרון הצליח בכישורו רב להעליכם ולהרגיזם.

מי לא נעלב ממנו? הסטודנטים בכאר-שבע, שהציגו לו כמה שאלות ענייניות ושזכו למקלחת של גידופים מפיו, היו רק האחרונים ברשימה ארוכה.

אבל העלבונות אינם נוראים כל-כך. מותר לאדם להיות מתוספס, אם הוא משלים בתחום סמכותו מישטר והגן ו" מסודר.

אלא שגם זאת קשה לומר על בן-אהרון. אמנם, לא הוא יצר את הבריק בבניין הקרוי משום-מה „הוועדה הפועל“, אולם בימי כהו' נתן כמזכ"ל? לא חד שום שינוי לטובת.

הוועדה הפועל הוא גוף מת - פרלמנט שאיש אינו מתייעץ עימו, ואיש אינו מת-חשב בו. בהשוואה אליו, הסובייט העליון הוא סמל הדמוקרטיה. לסיעות בהסתדרות אין מידע, אין אפשרות לפעולה, אין אפ"י לו חדר וטלפון. עצם נוכחותו נסבלת בי קושי.

לחבריה ההסתדרות ולנבחריהם אין שמץ של השפעה על החלטות ההסתדרות, עד הוויחמיליארידים שיהי' על משאכיה ונכסיה. כל זה נמצא בידו „חברינו“ בוועדה הי' מרכות.

בן-אהרון לא עשה דבר כדי לשנות זאת. להיפך, הוא מנהל את ישיבות ה' וועדה הפועל בפטיש-ברזל, מצווה על חברי ריו לשחק ומתייחס אל יריבים כאל יתר שים טורדניים.

ב כל זאת הודתי עימו כאשר הת' פטר, והצטרפתי לדרישה להחזירו לי' תפקידו.

מדוע? מפני שתאיש שהוכרח להתפטר לא היה בן-אהרון המעליב, בן-אהרון האומפולסיבי, בן-אהרון בעדיה הפטיש, אלא דוקא בן-אהרון הלוחם לצדק סוציאלי.

סיגנונו של בן-אהרון הוא ארכאי, וכמה מאבני היסוד של השקפתו נראות כאילו באו ממוזיאון. אולם הבשורה העיקרית של דבריו היא פשוטה בתכלית, ומודר-נית בהחלט.

בן-אהרון משמש עתה פה להתקוממות הציבור נגד מיסטר סוציאלי, המקפה את הרבים לטובת המעטים. הוא לוחם נגד הקואליציה האמיתית השולטת במדינה: הקואליציה של הביורוקרטיה הבכירה ו' המתעשרים הפרטיים, של הצמרת הפולי-טית והצמרת הכלכלית, המהוות ביחד את הצמרת החברתית.

בארץ משגשים בנקים וחברות-ביטוח, ואילו העובד השכיר והעצמאי אינו יודע איך להגיע אל סוף החודש. שכרה העבודה כורע תחת נטל המסים, בעוד שמיליונים זורמים מדי שנה מקופת-הציבור לכיסיו של קומץ פרטקציונרים.

כל זה הגיע לשיאו בסיכסוך-העבודה בתעשיית השימורים, בו עמדו כמה מן העובדים הדפוקים ביותר במדינה מול כמה מן התעשיינים המשגשים ביותר.

זהו אחד הסיכסוכים הנדירים, שבו העזה ההסתדרות להתייצב לימין חבריה, ושבו תמכו ראשי ההסתדרות בעובדים המשלמים את משכורתם.

לכן חתרו ראשי השילטון תחת מעמדו של בן-אהרון, והכריחו אותו להתפטר.

אם כן - כך אומר ההיגיון - הרי טוב שהאיש חזר בו מהתפטרותו. מכיוון שגם ראשי השילטון הפצירו בו לחזור, התחזק מעמדו.

אם כן - כך אומר ההיגיון - הרי טוב שהאיש חזר בו מהתפטרותו. מכיוון שגם ראשי השילטון הפצירו בו לחזור, התחזק מעמדו.

נאום הפרידה הדרמתי שלו בי' וועדה המרכות (שוב הוועדה המרכות).

יצחק בן-אהרון מניף פטיש בישיבת הוועדה הפועל

ולא הוועד הפועל. הרי זה כאילו הודיע ראשיה ממשה על התפטרותו לממשלה, מבלי לטרוח לספר על כך לכנסת (!) רמז בן-אהרון כי שותיה-השמפניה לכבוד הת' פטרותו יהיו גם חבריו בצמרת ההסתדרות.

בן-אהרון לא היה מגזים אינו אמר: „כל חברי בצמרת ההסתדרות תדרות.“ וזהו עובדה מכרעת, אם כי פאראדוכי-סאלית:

בעוד שבועית-זו מתואר בן-אהרון כדיקטטור כלייכות, השולט שילטון מוחלט בהסתדרות - הרי למעשה אין לו קורטוב של שילטון בבניין הוועדה הפועל, ובחברות-ההסתדרות בכלל.

הביורוקרטיה האדירה, הממונה וה-נבחרת, הכפופה בכיכול למזכיר הכללי, פשוט מתעלמת מקיומו. הוא יכול לדפוק בפטיש בישיבות הוועדה הפועל, שהוא צלילית של חותמת-גומי, אך אין הוא יכול לתת פקודה לשום אדם אחראי.

בחדרו הקטן בקומה החמישית, בעל מזגן-האוויר שאינו מופעל, מבורד בן-אהרון יותר מכפי שהוא בביתו בביבתי-החיים.

כך היה לפני ההתפטרות. אין בסיס לי' הנהה שזה יהיה אחרת מעתה.

ב כל זאת ניתן לומר: מוטב שיהיה שם בן-אהרון, שיש לו כוונות טובות ללא יכולת ביצוע, מאשר פלוני אלמוני, שיהיו לו כוונות רעות עם היכולת לבצען. הצרה היא שאינני בטוח בכך. יש משהו שלילי מאד במצב הקיים, כשעומד בראש ההסתדרות אדם האומר דברים טובים, המעורר את אמן העובד דים, כשאין בלוחו ולהושיע.

שהרי בעוד שבן-אהרון אימר את הדברים הטובים, מישהו אחר מבצע את הדברים הרעים.

ההסתדרות אמנם פעלה לטובת חבריה בסיכסוך השימורים - אולם היא פעלה נגד חבריה בתריסר סיכסוכים אחרים בשנה שעברה. די להזכיר את עובדי-התחזוקה של אל-על, אותם עזכרתי-ראל שנציגיהם נקנסו בעוון מאבקם למען חבריהם (אותם הנציגים שחירפו את גפ' שם כדי לשתק את סבנה. אולי ישלם משה דיין את הקנסות שלהם, אחרי שקצר את התהילה עבור סיכון חייהם?)

ההסתדרות נתנה יד לחקיקת חוק יישוב-סיכסוכי-העבודה, המייפה את כוחה של הממשלה לגייס מפירי-שביתה. היא קיב' לה על עצמה לשמש כמישטר-עור נגד הפועלים, כדי להחניק גילויי עצמאות של עובדים המתמרדים נגד המדיניות ה' אנטי-סוציאלית הקיימת.

כד זה תחת כנפיו של יצחק בן-אהרון, בשעה שבן-אהרון עצמו מטיף לשווא לדרך הפוכה.

בן-אהרון הוא אדם אינטליגנטי, בעל כושר-ינחוח. אין ספק שהוא רואה את המצב כמות שהוא.

יתכן מאוד שהתפטר מפני ש' פשוט נמאס לו לשמש רשתי הסוואה לתותח, המכוון נגד חברי ההסתדרות. אולי נמאס לו לשמש אליבי.

אם כן, הרי היתה זאת התפטרות חזיר בית.

יש במדינה הזאת מעמד שלם של אליבי-ביסטים, אנשים המתקיימים על כך שהם משמשים אליבי לפעולות הנוגדות את השקפתם המוצהרת.

במישור המדיני משמש פינחס ספיר אליבי לגולדה מאיר, אבא אבן משמש אליבי למשה דיין, ראשי מפ"ם משמשים אליבי לפעולות ההתנחלות והטיפוח.

במישור הדמוקרטי משמשות המישמי רות הצעירות של מיסלגות השילטון, ה' מנופפות בדגל המלחמה בכסיה הדתית, יחד עם מפ"ם והליברלים העצמאיים, אליבי למדיניות הכפייה הדתית הגוברת של הממשלה.

במישור הסוציאלי משמש יצחק בן-אהרון אליבי למדיניות המבוססת על הקטאת השכר והפשרת רווחי הספסרים, מדיניות המובילה לצימצום מתמיד של חלק העובדים בהכנסה הלאומית.

אסור ששיבתו של בן-אהרון, כמנצח-לשעה, יסיח את דעת הציבור מן המצב הזה.

לכן איני בטוח שכדאי לעובדים לשתות שמפניה לרגל שיבתו - אפילו היה שכרם מאפשר להם לקנות משקה זה.